

Arrest

nr. 302 573 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 januari 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U, [M.M.R.] ([...]2002), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent soennitische moslim. U woonde van uw geboorte tot uw vertrek in dorp Nahre Folad, district Maidam, provincie Wardak, samen met uw ouders, vier broers en één zus. U ging tot de achtste graad

secundair onderwijs naar school en hielp uw vader van kleins af aan met de landbouw op jullie velden. Uw vader overleed ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek door ziekte.

Op 9 augustus 2016 begon uw oudere broer [H.W.] bij het leger te werken. Later werd hij gepromoveerd tot de commando's van het Afghaanse Nationale Leger. De taliban kwamen zijn werk te weten, waarna uw familie een dreigbrief ontving, die voor jullie deur werd achtergelaten. De brief zei dat ze wisten dat [H.W.] voor de buitenlanders werkte. Uw neef besloot deze brief aan de malik van het dorp te geven voor verder onderzoek. Één à twee jaar later ontving uw familie een tweede dreigbrief voor uw broer, waarin stond dat hij geen gevolg had gegeven aan de eerste brief en hij bijgevolg vermoord zou worden indien ze hem vonden. Noch uw broer, noch uw familie reageerden op deze brief, waarop uw broer rond april 2020 werd doodgeschoten tijdens een gevecht.

Een tijd voor uw vertrek werd u aangesproken door vijf talibs toen u aan het werken was op de velden. Ze zeiden dat u zich moest aandienen bij de rechtbank van het Islamitisch Emiraat om uitleg te geven over uw werk. Ze verdachten u immers van spionage en dat u informatie doorsluisde naar het leger dus u moest zich komen verantwoorden.

Acht à tien maanden later ontving u een dreigbrief van de taliban die u beschuldigde van spionage. U zou info doorgeven aan de overheid volgens de brief. Ze geboden u opnieuw zich aan te dienen bij de rechtbank van het Islamitisch Emiraat. Indien u dat niet deed, zouden ze u hetzelfde aandoen als uw broer, luidde de brief. U vermoedde dat de aandiening bij de rechtbank gewoon een voorwendsel was om u te kunnen doden, dus besloot het land te verlaten.

U verliet Afghanistan in de periode tussen april en juli 2021, moest uw vingerafdrukken afstaan in Italië op 21 oktober 2021 en kwam op 25 november 2021 aan in België. Op 1 december 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U ontving op 7 juli 2022 een weigering tot verblijf omdat Italië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw verzoek, waarna u op 9 december 2022 een nieuwe asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw taskara en een kopie van de taskara van uw broer voor, alsook een kopie van zijn legerkaart, kopies van certificaten van zijn legeropleidingen, foto's van zijn werkzaamheden, een kopie van een dreigbrief en een foto van u en uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Na een grondige analyse dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het CGVS acht uw relaas en de daaruit volgende persoonlijke vrees immers als ongeloofwaardig door onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het voormalige werk van uw broer en de beschuldiging van spionage. Het CGVS meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Vooreerst vertoonde u een opmerkelijk gebrek aan kennis omtrent het werk van uw broer [H.W.]. Zijn documenten hadden daarenboven een beperkte bewijswaarde gezien hun aard van kopie en uw vage verklaringen hierover.

Wat betreft het werk van uw broer kon u opmerkelijk weinig informatie geven. U kwam niet verder dan aan te geven dat uw broer bij de commando's heeft gewerkt, maar wist niet hoe hij met die job was gestart, welke soort operaties hij uitvoerde of onder welk ministerie hij werkte en u kon slechts één anekdote geven over zijn werk (CGVS, p. 7-8, 10-11). U stak deze onwetendheid zelf op uw jonge

leeftijd maar u was in zijn werkzame periode ongeveer tussen de 13 en 18 jaar, wat het CGVS oud genoeg acht om minstens een deel van zijn werkperiode bewust mee te maken (CGVS, p. 10-11).

Aangaande de werkdocumenten die u voorlegde over zijn job bij het leger, dient ook te worden aangegeven dat het enkel om kopies gaat, wat hun bewijswaarde relatief maakt. Gelet op de veelvoorkomende corruptie en manipuleerbaarheid van Afghaanse documenten, hebben neergelegde documenten enkel een ondersteunende werking, en indien ze niet worden gecomplementeerd met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen van de verzoeker, hetgeen in casu niet het geval is, verliezen ze veel van hun bewijswaarde. U kon zelf niet gedetailleerd aangeven wat of wie op de foto's te zien was en beriep zich op het vermogen van de Protection Officer om de documenten te interpreteren (CGVS, p. 7). Van een verzoeker om internationale bescherming kan men nochtans verwachten dat die de benodigde informatie over essentiële elementen van zijn relaas nagaat en over neergelegde documenten minstens kan vertellen welke informatie ze bevatten.

Deze vaststelling - dat u weinig specificiteit over [H.W.]'s werk kon geven - doet reeds ernstige twijfels rijzen bij zijn werk. Aangezien [H.W.]'s professionele leven de basis vormt van de bedreigingen tegen u, doen deze vaststellingen tevens reeds sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de rest van uw asielaanvraag.

Ook over de bedreigingen aan het adres van uw broer [H.W.] legde u erg onwaarschijnlijke en vage verklaringen af.

Vooreerst kon u de bedreigingen van uw broer niet situeren in de tijd en nam u daarbij een wel erg ruim tijdsinterval in acht. U vermeldde immers dat hij de eerste dreigbrief 'waarschijnlijk maanden of jaren' voor uw vertrek kreeg, en de tweede brief 'waarschijnlijk één à twee jaar later' (CGVS, p. 16). Dit weinig doortastend optreden van de taliban is bevreemdend gezien de ernst van hun beschuldiging.

Daarnaast legde u onwaarschijnlijke verklaringen af over de reactie van uw broer op deze eerste dreigbrief, toen hij het volgende aangaf: 'laat ze maar doen wat ze willen, ik kan er sowieso niets aan doen' (CGVS, p. 16). U kon over de tweede brief eveneens niet aangeven hoe uw broer hierop reageerde (CGVS, p. 18). Het is nochtans onwaarschijnlijk dat deze tweede dreigbrief geen onderwerp van bespreking was binnen uw familie. Deze vaagheid doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van de persoonlijke bedreigingen aan uw broer zijn adres.

Tot slot verklaarde u over zijn dood enkel dat hij werd doodgeschoten tijdens zijn werk, maar kon u geen extra specificiteit verschaffen (CGVS, p. 18), waarmee u nog niet aantoonde dat hij persoonlijk geviséerd werd.

Deze vage en onwaarschijnlijke gegevens doen na de twijfels omtrent zijn werk ook de geloofwaardigheid van de bedreigingen van uw broer en zijn dood als gevolg van zijn werk reeds kantelen.

Daarnaast merkt het CGVS op dat u ook over uw persoonlijke bedreigingen, vage, inconsistente en onaannemelijke verklaringen hebt afgelegd.

Zo verklaarde u vooreerst tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban u wilden rekruteren (DVZ vragenlijst 3.5), wat een geheel andere reden betreft waarom de taliban u aanspraken dan de beschuldiging van spionage, wat u dan weer bij het CGVS aangaf als reden (CGVS, p. 12, 15, 19). Toen u hiermee werd geconfronteerd, probeerde u nog te herstellen dat dit ook om een soort rekrutering ging, dat de taliban de spionagebeschuldiging gebruikten als een voorwendsel zodat u zich zou kunnen aansluiten, en u dus toch niet wilden vermoorden (CGVS, p. 21-22). Zulk een verwarde uitleg kan eerder worden gezien als een wanhoopspoging om uw fundamentele tegenstrijdigheid nog recht te zetten, eerder dan een oprechte verklaring. Daarnaast kon u over deze rekrutering niets meer vertellen en kent u geen andere dorpelingen die gerekruteerd werden (CGVS, p. 14), wat deze bewering nog meer in een twijfelachtig daglicht plaatst.

Daarenboven kon u ook het verloop van uw eigen bedreigingen niet consistent aangeven. Eerst gaf u aan dat u nooit persoonlijk werd aangesproken door de taliban, waar u even later sprak van een aanspreking op de velden (CGVS, p. 16). Deze aanspreking situeerde u eerst vijf à zes maanden voor de dreigbrief, daarna acht maanden à een jaar ervoor (CGVS, p. 20). Dit is bevreemdend, gezien het feit dat u wel acht jaar naar school ging en men dus een redelijk vermogen tot besef van situering in de tijd van ingrijpende gebeurtenissen kan verwachten. Deze volatiele contextualisering doet bijgevolg af aan

de geloofwaardigheid van deze aanspreking. Bovendien is het onwaarschijnlijk dat de taliban u slechts eenmaal zouden aanspreken, om dan een zo lange tijd te wachten voor u een dreigbrief te sturen (CGVS, p. 16, 20).

Ook over de dreigbrief wordt vastgesteld dat u deze niet in de tijd kon situeren: u wist niet hoe lang voor uw vertrek u deze kreeg of hoelang na de dood van uw broer dit was (CGVS, p. 13). Daarenboven geeft de dreigbrief de datum 5 mei 2017 aan die uw verhaal flagrant tegenspreekt: deze datum ligt immers lang voor de door u aangeduide dood van uw broer, wat uw hele relaas nog meer op losse schroeven plaatst (CGVS, p. 21). Hiernaar gevraagd, vroeg u zelf aan de Protection Officer hoe dat zou kunnen, want dat u toen nog een kind was, wat eveneens een poging was om uw tegenstrijdige verklaring te verdoezelen maar wat geen uitleg bood voor de vastgestelde inconsistentie (CGVS, p. 21). Dergelijke documenten kunnen bovendien makkelijk door eenieder worden opgesteld en in Afghanistan heerst een grote mate van documentenfraude, hetgeen de bewijskracht van dergelijke documenten zeer relatief maakt en in combinatie met ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen teniet doet. De authenticiteit van deze brief wordt bijgevolg verworpen.

Tot slot gaf u aan dat na uw vertrek de taliban niet meer langskwamen of achter u vroegen, wat gezien de weergave van de voorgaande gebeurtenissen - waaruit een actieve zoektocht naar u blijkt - weinig aannemelijk is. Dat het bovendien met uw familie in Afghanistan momenteel goed gaat, vormt een verdere aanwijzing dat u bij terugkeer geen risico op vervolging loopt (CGVS, p. 20).

Gezien deze onlogische en inconsistente verklaringen over de aanspreking en de dreigbrief van de taliban, en dus van uw persoonlijke bedreiging, samengenomen met de hedendaagse stabiele situatie van uw familie in Afghanistan, stort uw asielrelaas volledig in.

Volledigheidshalve dient te worden aangegeven dat zelfs indien uw broer ooit in het leger heeft gewerkt, u niet aannemelijk kon maken dat hij of u ooit persoonlijk bedreigd werden. Bovendien zou uw broer tijdens zijn werk in gevechten zijn doodgeschoten, wat evenmin aantoonde dat uw broer persoonlijk werd bedreigd of gevisieerd door de taliban, en kan u geen (geloofwaardige) elementen geven dat u of uw familie hierna door de taliban zijn benaderd. Uw familie leeft nog steeds in jullie huis in Nahre Folad. Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat u omwille van eventuele vroegere activiteiten van uw broer actueel zou worden gevisieerd. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is immers onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ter volledigheid dient te worden aangegeven dat aangaande uw vermelding dat anderen wel vermoord werden omwille van hun werk bij de overheid, u enkel algemene feiten uit de media aanhaalde en geen concrete voorbeelden uit uw eigen omgeving kende. Daarenboven gingen deze referenties over personen die zelf een legerprofiel hadden en niet om hun familieleden. Tot slot herhaalt het CGVS hier dat Hazrat Wali's legerprofiel te vaag is gebleven om geloofwaardig te zijn (CGVS, p. 20-21).

Wat betreft de door u voorgelegde documenten, stelt het CGVS vast dat de kopie van uw taskara enkel uw identiteit behelst, die a priori niet in vraag werd gesteld. Ook de taskara van [H.W.] vormt louter een aanwijzing van zijn identiteit, maar niet van persoonlijke vervolgingsfeiten. De foto van jullie samen toont jullie connectie, die ook niet werd betwist. De authenticiteit van de kopies van de werkdocumenten van uw broer en de foto's van op zijn werk, in combinatie met uw vage verklaringen, is zoals reeds vermeld betwistbaar. Ze vormen louter een mogelijke aanwijzing van zijn werk, maar niet van zijn of uw bedreigingen. Wat betreft de dreigbrief, wordt deze zoals reeds aangegeven als vervalst beschouwd.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en

gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanista_n_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan. Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw

komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

3. Beoordeling

Verzoeker ontwikkelt geen uitdrukkelijk middel. Hij is wel van oordeel dat verweerder ten onrechte tot de vaststelling kwam dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Verzoeker geeft een definitie van een vluchteling, maakt theoretische beschouwingen over bewijsregels in het kader van een asielpcedure, stelt dat er over zijn Afghaanse afkomst geen twijfel kan bestaan en gaat vervolgens in op diverse vaststellingen die verweerder in de bestreden beslissing heeft gedaan. De Raad leidt hieruit af dat verzoeker in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoekers oudere broer werkte voor het Afghaanse nationale leger (ANSF). Verzoekers familie ontving om deze reden twee dreigbrieven van de taliban, waarbij de tweede brief meldde dat ze verzoekers broer zouden doden als ze hem vonden. Er werd niet gereageerd op deze dreigbrieven. Verzoekers broer werd rond april 2020 doodgeschoten tijdens een gevecht. Later werd verzoeker zelf aangesproken door de taliban. Verzoeker werd verdacht van spionage. Hij zou informatie hebben doorgegeven aan het leger en diende zich aan te melden bij de rechtbank van het Islamitisch Emiraat. Een paar maanden later ontving verzoeker een dreigbrief van de taliban met opnieuw het verzoek om zich aan te melden bij de voormelde rechtbank, zo niet zouden ze verzoeker hetzelfde aandoen als zijn broer. Verzoeker verliet hierop Afghanistan omdat hij vreesde dat het een voorwendsel was om hem te doden.

Verweerder stelt vast dat verzoekers relaas en de daaruit volgende persoonlijke vrees voor vervolging ongeloofwaardig zijn door onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden. De Raad kan zich daarbij aansluiten omwille van de volgende voldoende schragende vaststellingen die steun vinden in de stukken die zijn opgenomen in het rechtsplegingsdossier. Voor wat betreft het vluchtrelaas gekoppeld aan zijn broer, kon verzoeker weinig informatie geven over diens job bij het leger. De documenten die hij ter ondersteuning daarvan neerlegde kon verzoeker niet zelf duiden. Verzoeker houdt voor dat zijn broer werd vermoord, maar kon geen verdere informatie geven over de omstandigheden waarin zijn broer werd doodgeschoten. Het feit dat deze bij gevechten zou zijn omgekomen, toont niet aan dat hij persoonlijk werd bedreigd of geïsoleerd door de taliban. Verzoekers familie leeft nog steeds ongemoeid in Afghanistan waaruit wordt afgeleid dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker nog omwille van activiteiten van zijn broer zou worden geïsoleerd. Voor wat betreft de persoonlijke bedreigingen die verzoeker ondervond van de taliban, verklaarde verzoeker eerst dat ze hem wilden rekruteren en vervolgens dat ze hem verdachten van spionage voor het leger. Verzoeker gaf voor deze gewijzigde verklaring geen bevredigende uitleg. Voor wat betreft de dreigbrief die verzoeker zelf ontving van de taliban: verzoeker zou deze hebben ontvangen na de dood van zijn broer, maar de datum van de dreigbrief wijst erop dat deze dateert van voor de dood van deze broer. Verzoeker gaf ook hiervoor geen bevredigende uitleg. De taliban zouden nadien niet meer zijn langsgekomen of achter hem komen vragen zijn wat weinig aannemelijk is. Verzoekers familie verblijft nog in Afghanistan en hij heeft verklaard dat het hen goed gaat. Verweerder oordeelt dat de door verzoeker voorgelegde documenten niet leiden tot een andersluidende conclusie. De kopieën van de taskara's van verzoeker en zijn broer geven hoogstens hun identiteit aan. Ze getuigen echter niet van persoonlijke vervolgingsfeiten. De foto waarop verzoeker en zijn broer figureren toont hoogstens een connectie aan tussen beiden. De overgemaakte documenten over de job van verzoekers broer bij het leger zijn hoogstens een aanwijzing van de inhoud van zijn job maar duiden niet op bedreigingen aan het adres van verzoeker of zijn broer. De authenticiteit van de dreigbrief aan het adres van verzoeker wordt niet aanvaard. Documentenfraude is immers alomtegenwoordig in Afghanistan.

Verzoeker werpt op dat verweerder hem niet op betekenisvolle tegenstrijdige of ongeloofwaardige verklaringen heeft kunnen betrappen.

Hij betoogt vooreerst als volgt:

“Vooreerst verwijst verweerder verzoeker een gebrek aan kennis omtrent het werk van zijn broer H.W. Aangezien het werk van zijn broer aan de basis ligt van zijn asielaanvraag, zou dit de geloofwaardigheid van zijn relaas doen wankelen.

Nochtans wist verzoeker wel degelijk relevante informatie te geven aangaande het werk van zijn broer. Het is niet omdat verzoeker geen antwoord wist te formuleren op bepaalde door verweerder gestelde detailvragen dat zijn broer niet werkelijk voor het leger zou hebben gewerkt. Bovendien lichtte verzoeker al toe dat hij jong was in de periode dat zijn broer voor het leger aan de slag was. Verzoeker besteedde lang geen bijzondere aandacht aan dat werk. Het was pas na het overlijden van zijn broer toen de Taliban zich specifiek tot verzoeker richtte dat verzoeker de ernst van de situatie goed begreep. Mocht zijn broer inmiddels niet overleden zijn, dan had verzoeker allicht zijn broer uitgehoord aangaande zijn activiteiten voor het leger. Dat is helaas onmogelijk gemaakt.”

Verzoeker kan manifest niet worden gevolgd in zijn betoog. Zijn relaas over de activiteiten van zijn broer is weinig doorleefd. Verweerder heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, in dit verband geen detailvragen gesteld, maar wel gevraagd aan verzoeker om dit algemeen uit te leggen (*“Vertel mij eens*

alles wat u weet over het beroep van uw broer” H.W.- CG, p.7). Verzoeker kon daar weinig concreets over melden zoals de bestreden beslissing terecht aangeeft en verzoeker kan dit bezwaarlijk vergoelijken door te wijzen op zijn jonge leeftijd en het feit dat zijn broer is gestorven waardoor hij hem niet verder kon bevragen over zijn activiteiten voor het leger. Verzoeker heeft tijdens zijn interview bij verweerder verklaard dat zijn broer, die vijf jaar werkzaam was voor het leger, naar huis kwam na zes maanden of soms na één jaar dienst in het leger. Er kan dan toch redelijkerwijs worden verwacht dat deze, ook al kan worden aanvaard dat hij zwijgplicht had over bepaalde activiteiten of operaties van het leger waarvoor hij werkzaam was, toch wel zou vertellen hoe hij bij het leger is terechtgekomen alsook dat hij naderhand promotie had gemaakt en commando werd voor het leger alsook dat hij meerdere anekdotes zou vertellen aan verzoeker. Tenslotte was verzoeker, na zijn broer die voor het leger werkzaam was, de tweede oudste zoon in het gezin die, zoals verweerder terecht aangeeft, tussen de 13 en 18 jaar oud was in de periode dat zijn broer voor het leger werkte. Blijkens het interview wist verzoeker echter niet meer dan grote algemeenheden te vertellen over zijn broer zoals: *“Hij had een militaire job, kreeg waarschijnlijk bevelen van zijn hoofden om dingen te doen. Wat hij in die tijden moest doen, weet ik niet maar zijn job was om zijn land te verdedigen”* (CG, p.8) en *“Hij ging daar werken om ons land te bedienen, te verdedigen en te bewaken. Dus hij zat bij het gewone leger, deed zijn job goed. Daarna ging hij naar de commando’s. Hij werkte in verschillende provincies. Hij vertelde soms verhalen in welke provincie zijn job was en waar hij ging, zulke zaken”* (CG, p.7). Hij wist niet hoe zijn broer bij het leger is terechtgekomen of wanneer hij commando werd in het leger (CG, p.7). Het gegeven dat hij één anekdote kon vertellen kan niet leiden tot de conclusie dat zijn vluchtrelaas gekoppeld aan het werk van zijn broer voor het leger geloofwaardig wordt. De anekdote betreft immers een veel voorkomend verhaal van een treffen tussen het leger en de taliban aan een checkpoint waar de Amerikanen niet tussenbeide wilden komen. De conclusie dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers broer voor het Afghaans leger zou hebben gewerkt, dringt zich des te meer op gezien verzoeker heel vaag blijft en er niet in slaagt om meer uitleg te verstrekken over de documenten en de foto’s die zijn broer betreffen. Zo kon hij niets meer vertellen over de *“badge leger broer”* die thuis lag en die hij via whatsapp heeft verkregen. Op de vraag van verweerder of verzoeker kon zeggen wat het document over *“badge leger broer”* precies zegt, antwoordde verzoeker: *“Ik weet het niet, dat zijn allemaal documenten van mijn broer van zijn job bij het leger, bij het commando”* (CG, p. 10). Ook over andere documenten die verzoeker zelf verstrekte over zijn broer kan hij niets concreets antwoorden, getuige de volgende passage (vragen van CG staan vet): ***[Certificaat 1 broer van 30/7/2016 tot 9/9/2016]: Wat is dit document? Dit is een certificaat van de commando die mijn broer kreeg, waarschijnlijk dat hij zijn job goed deed of een rang kreeg, daarom is dat gegeven aan hem. [Certificaat 2 broer van 26/11/2016 tot 5/1/2017]: En wat is dit document? Dat is ook een certificaat van het leger, waarschijnlijk heeft hij zijn job goed gedaan en daarvoor is hij gewaardeerd. Of waarschijnlijk heeft hij een rang gekregen, ik heb niet veel info daarover. Weet u wat dit document is? Ik heb niet veel informatie over deze documenten want ik heb deze job niet samen uitgeoefend en werkte niet samen met hem en toen was ik ook heel jong. Dus dit waren zijn documenten en ik heb ze aan u gegeven. Kan u mij zeggen wat dit document is? Nee, ik weet het niet, er staat op geschreven maar ik weet niet wat het is. Het is waarschijnlijk de achterkant van één van de certificaten of van de taskara zelf, ik weet het niet”*** (CG, p.12). Voor wat betreft een foto die zijn broer zou betreffen met andere soldaten, antwoordt verzoeker op de vraag van verweerder waar de foto is genomen, *“Ik weet het niet. Hij had deze gewoon thuis gelegd, ik weet niet waar die is getrokken”* (CG, p.11). Op de vraag of hij zou kunnen zeggen wat er kan worden gezien op een foto waarop zijn broer dubbel staat afgebeeld, antwoordt verzoeker, *“Dat is zijn eigen foto, dus met een wapen denk ik, maar hij heeft het als een spiegel gemaakt dus dat is alle twee dezelfde persoon”*. Op vragen van verweerder om meer te vertellen over een foto waarop zijn broer zou figureren met andere soldaten, kan verzoeker niet meer vertellen dan algemeenheden zoals *“maar daar staat wel onze mooie vlag daar”* alsook *“Ik kan enkel zeggen dat we zo een mooie Jongens verloren zijn tijdens de verdediging van ons land, we hadden wel een mooi land en een mooie vlag maar we hebben alles ineens verloren”* (CG, p.11).

Vervolgens betoogt verzoeker:

“2. Verweester meent verder dat verzoeker ook over de bedreigingen aan het adres van zijn broer H.W. onwaarschijnlijke en vage verklaringen zou hebben afgelegd. Dit doet verweester stellen dat het niet geloofwaardig zou zijn dat de broer van verzoeker werd bedreigd omwille van zijn job. Verweester verwijst in dit kader naar het feit dat verzoeker niet precies kon aangeven wanneer zijn broer werd bedreigd. Verzoeker stelde dat de eerste dreigbrief waarschijnlijk maanden of jaren voor zijn vertrek toekwam en de tweede brief 'waarschijnlijk één à twee jaar later'. Verzoeker herhaalt dat het pas na het overlijden van zijn broer was, toen de Taliban zich specifiek tot verzoeker richtte, dat verzoeker de ernst van de situatie goed begreep. Verweester meent bovendien dat weinig doortastend optreden van de

taliban bevreemdend zou zijn gezien de ernst van hun beschuldiging. Dit is een waardeoordeel waartegen verzoeker niets zinnig kan inbrengen.

Tot slot verklaarde verzoeker dat zijn broer werd doodgeschoten tijdens zijn werk. Verweerder meent dat daarmee nog niet is aangetoond dat hij persoonlijk werd geïdendeerd”.

Kernvaststelling in de bestreden beslissing is dat verzoeker voorhoudt dat zijn broer werd vermoord, maar dat hij geen verdere informatie kan geven over de omstandigheden waarin zijn broer werd doodgeschoten. Het feit dat deze bij gevechten zou zijn omgekomen, toont niet aan dat hij persoonlijk werd bedreigd of geïdendeerd door de taliban. Deze vaststellingen vinden steun in het afgenomen interview van verzoeker door verweerder waarin het volgende kan worden gelezen (vragen van CG staan vet): **“Hoe lang geleden is hij overleden? Ongeveer 3 jaar geleden is hij overleden. Tijdens mijn vorige interview zei ik dat hij twee jaar geleden was overleden maar vanaf nu is dat 3 jaar geleden. Kan u mij kort vertellen hoe dit gebeurd is? Hij had een job bij de overheid. Hoe is hij dan overleden? Hij was bij de commando's, werkte voor het leger, bij de commando's. Hoe is hij uiteindelijk dood gegaan? Bedoelt u hoe hij neergeschoten was? Nee, ik vraag hoe hij gestorven is en u zegt mij enkel zijn job dus ik zoek nog naar hoe zijn dood kwam. Tijdens een gevecht was hij doodgeschoten door de taliban”.** Verzoeker brengt hiertegen niets in en dus blijft de vaststelling overeind dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn broer persoonlijk werd geïdendeerd door de taliban en om die reden werd doodgeschoten. Verzoekers commentaar op andere vaststellingen in dit verband doet hieraan geen afbreuk en dus gaat de Raad er niet verder op in.

Ten slotte betoogt verzoeker als volgt:

“3. Ook meent het CGVS dat verzoeker ook aangaande zijn persoonlijke bedreigingen, vage, inconsistente en onaannemelijke verklaringen zou hebben afgelegd.

Verzoeker verklaarde bijvoorbeeld tijdens zijn interview bij Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban hem wilden rekruteren. Bij verweerder stelde verzoeker dat hij werd beschuldigd van spionage, wat 2 totaal andere dingen zouden zijn volgens verweerder. Nochtans verduidelijkte verzoeker reeds dat de Taliban hem in feite aanbood zich bij hen aan te sluiten. In dat geval zou men hem niet dienen te vermoorden. Do beschuldiging van spionage werd allicht gebruik om verzoeker schrik aan te jagen. Verweerder meent daarenboven dat verzoeker het verloop van zijn eigen bedreigingen niet consistent zou kunnen aangeven. Verzoeker verklaarde op een bepaald moment dat hij nooit persoonlijk werd aangesproken door de taliban terwijl hij op een gegeven moment wel degelijk werd aangesproken op de velden. Het betreft een vergetelheid in zijn hoofde. Deze ontmoeting was volgens verzoeker 5 maanden à een jaar voor de dreigbrief arriveerde. Verweerder hecht hieraan weinig geloof. Ook over de dreigbrief wordt geponeerd dat verzoeker deze niet in de tijd kon situeren: Verzoeker wist niet hoe lang voor zijn vertrek u deze kreeg of hoelang na de dood van zijn broer dit was. Tot slot meent verweerder een argument te kunnen putten uit het gegeven dat na het vertrek van verzoeker de taliban niet meer langskwamen of achter hem vroegen. Het feit dat de familie actueel geen problemen kent doet volgens verweerder vermoeden dat er minstens actueel geen risico op vervolging meer zou zijn”.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat een kernpunt in de bestreden beslissing, voor wat betreft de dreigbrief die hij zelf ontving van de taliban na de dood van zijn broer, erin bestaat dat de datum van de dreigbrief die hij neerlegde erop wijst dat deze dateert van voor de dood van deze broer. Verzoeker had geen aannemelijke uitleg hiervoor. Deze vaststellingen vinden steun in het interview van verzoeker, afgenomen door verweerder waarin het volgende kan worden gelezen (vragen van CG staan vet): **“De datum die op de dreigbrief staat ligt zes jaar geleden, dus enkele jaren voor uw vertrek en voor de dood van uw broer. Hoe kan u dat verklaren? Is het van zes jaar geleden? Ja. Ik weet het niet. Hoe kan dat zes jaar geleden zijn, want ik was toen een kind? Hoe kunnen ze een brief zes jaar geleden naar mij sturen? Als ze mij met iemand anders vergist hebben, dat kan zijn, dat is iets anders. Als u wil, mag u er even naar kijken. Ik ben tot de achtste graad naar school geweest, ik heb geen probleem als u die fotokopie bijhoudt, ik heb die ook op mijn gsm. Ik weet niet waarom de datum daar verkeerd is geschreven maar er staat wel mijn naam”** (CG, p.21). Verzoeker brengt hiertegen niets in. Aangezien verzoekers persoonlijke bedreigingen volledig zijn gekoppeld aan een dreigbrief van de taliban die hij ontving na de dood van zijn broer en die hij situeerde in het verlengde hiervan, terwijl de dreigbrief een datum bevat die dateert van voor de dood van zijn broer, zijn deze niet aannemelijk. Verzoekers uitleg i.v.m. andere vaststellingen van verweerder over deze persoonlijke dreigbrief kan, zelfs indien hij aannemelijk is, geen afbreuk doen aan het voormelde en dus gaat de Raad er niet op in. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat verzoekers gezin dat bestaat uit zijn ouders, drie broers en een zus in Afghanistan totaal ongemoeid wordt gelaten mocht de taliban het op verzoeker hebben gemunt.

3.1.2. Verwestering

Voor wat betreft de problematiek van verwestering, kan de Raad zich aansluiten bij kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die aansluiting vinden in de hierin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming in concreto dient aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de informatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 16 januari 2024, die door de Raad via J-box de volgende dag werd verzonden naar de verzoekende partij – blijkt niet dat over vermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in concreto vast in de bestreden beslissing: *“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”*

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook nu geheel nalaat in concreto aan te tonen dat hij dermate is verwesterd en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of worden vervolgd. Hij brengt geen enkele concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij zal worden gezien als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om te worden vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de Afghaanse waarden en normen zoals vormgegeven door de taliban.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van verweerder van 16 januari 2024, blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig is en dat hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij zal worden vervolgd of geviséerd door de taliban, omwille van een (toegeschreven) verwestering.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij

de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 januari 2024 – kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift (de bron wordt evenwel niet onthuld, net zo min als de datum van de informatie) en in de aanvullende nota van

16 januari 2024 – kan niet worden afgeleid dat hier heden anders moet worden over geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*”, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Wardak. Uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algemene conclusie

De Raad kwam niet tot de vaststelling dat de bestreden beslissing in strijd is met het geschonden geachte beginsel van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is dan ook ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Aan dit besluit kan verzoeker geen afbreuk doen door theoretische beschouwingen over bewijsregels waarbij hij verwijst naar zijn jonge leeftijd en zijn intellectuele vermogens. Zoals verzoeker zelf aangeeft was hij al meerderjarig geworden toen hij Afghanistan verliet. Uit niets blijkt dat er moet worden getwijfeld aan verzoekers intellectuele vermogens. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker naar de secundaire school ging in Afghanistan tot de achtste graad.

Kan ook niet tot een andersluidende conclusie leiden: de overtuiging ter terechtzitting van de raadvrouw dat verweerder zich steunt op optimistische rapporten en dat de combinatie van factoren die verzoekers situatie kenmerken alsook de situatie in Afghanistan, aanleiding moeten geven tot internationale bescherming. Waar ze stelt dat er geen info ter beschikking is over teruggekeerde Afghaanse mannen is het zo dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36). Er moet dus met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een

persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker is daar niet in geslaagd (cf. bespreking punt 3.1.2).

Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA